

Írta: Jessica Larsen

(Igaz történet alapján, magyar átdolgozás)

Ez a történet eredetileg az Amerikai Egyesült Államokban játszódott.

A négyzetelőssel kezdődött. A négyzetelős játékot néhány gyerek szokta az iskola előtt játszani a szünetben. Négy játékos állt egy-egy négyzetben, és labdát pattogtattak egymásnak. Ha elvették a labdát, ki kellett állniuk.

Amikor először játszottam, nagyon izgultam. De elég jól ment nekem. Nagyon jó móka volt!

Aztán a velem szemben álló lány elvettette a labdát. Kimondta Mennyei Atya nevét, és nevetett. „Jó dobás volt, Gréti – mondta. – Úgy tűnik, kiestem!”

Szorosan fogtam a labdát. Épp most vette hiába a szájára az Úr nevét! Ez olyan volt, mint egy káromkodás.

De úgy tűnik, senki mást nem zavart. Mindannyian nevettek, mintha vicces vagy menő lenne.

Folytattuk a játékot. Aztán újra megtörtént. Valaki elvettette a labdát, és káromkodva mondta Mennyei Atya nevét.

Néhány perccel később én is elvettettem a labdát. És a többiekhez hasonlóan én is hiába vettem fel az Úr nevét. A gyerekek nevettek és pacsiztak velem, amikor újra beálltam játszani.

Ezután mindennap négyzetelőst játszottam – és egyre többször kimondtam az Úr nevét.

Egy nap Adél barátnőm is velünk játszott. Hozzám pattintotta a labdát. Elvettettem, és kimondtam Mennyei Atya nevét.

Adél meglepetten pislogott. „Te nem szoktál ilyet mondani!”

Igaza volt. Otthon és az Elemiben megtanultam, hogy az Úr neve különleges, és nem szabad káromkodnunk vagy viccelődnünk vele. Én meg már hetek óta ezt tettem! Émelygés fogott el.

Iskola után bementem anyához a dolgozószobájába.

„Szia, édesem!” – köszöntött.

Zokogni kezdtem. Meséltem neki a négyzetelős játékról, és arról, hogy hiába használtam az Úr nevét. „Nem tudom, hogy abba tudom-e hagyni” – mondtam szipogva.

Szorosan magához ölelt. „Lehet, hogy most is így érzed. De tudom, hogy Mennyei Atya segíteni tud neked.”

„Hogyan?” – kérdeztem.

„A bűnbánat azt jelenti, hogy visszafordulunk Mennyei Atyánkhoz, és nagyon igyekszünk jobban csinálni a dolgokat – felelte Anya. – Nem lesz könnyű, de imádkozhatsz segítségért. Amikor jobb szavakat használasz, a régi szokásod elhalványul.”

Anya segített összeállítani egy felsorolást olyan új szavakból, amiket

az Úr neve helyett mondhatok. Azután együtt imádkoztunk. Elmondtam Mennyei Atyának, mennyire sajnálom, és segítséget kértem a tiszta nyelvezetehoz.

Másnap mély lélegzetet vettem, mielőtt beálltam négyzetelőst játszani. Amikor elvettettem a labdát, már majdnem újra kimondtam Mennyei Atya nevét, de megálltam. Ehelyett egy szót használtam a listámról.

„A csudába!” – mondtam. Jó érzés volt!

Mindennap igyekeztem tisztább nyelvezetet használni. Néha még így is hibáztam. De továbbra is imádkoztam és próbálkoztam. Hamarosan egy egész játékot végigjátszottam anélkül, hogy kimondtam volna az Úr nevét. Aztán egy egész hetet. Aztán már egy egész hónapot!

Tudtam, hogy Mennyei Atya és Jézus Krisztus segítettek nekem bűnbánatot tartani és megváltoztatni a szokásomat – és ez jobb érzés volt, mint megnyerni bármelyik játékot! ●

MIT JELENT HIÁBA FELVENNI AZ ÚR NEVÉT?

A tízparancsolat egyike így szól: „Az Úrnak a te Istenednek nevét hiába fel ne vedd” (2 Mózes 20:7). Ez azt jelenti, hogy mindig áhítattal és szeretettel kell beszélnünk Mennyei Atyánkról és Jézus Krisztusról. Nem szabad viccelődnünk róluk vagy tiszteletlenül használni a nevüket. Ez a parancsolat azt is jelenti, hogy jól kell képviselnünk a Szabadítót. Amikor Jézus Krisztus követőinek nevezzük magunkat, akkor azt kell tennünk, amit Ő tette.*

* Lásd Dale G. Renlund: Szövetségek által hozzáférni Isten hatalmához. *Liahóna*, 2023. máj. 36.

ILLUSZTRÁCIÓ: KIERSTEN EAGAN

Az Elemiben megtanultam, hogy az Úr neve különleges.

Egy jobb szokás